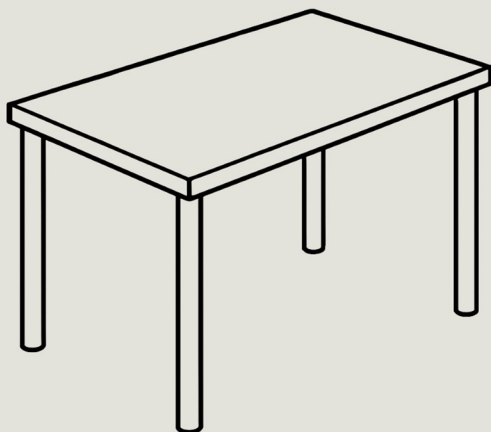

שֶׁלֶחַן

שרון אסיסקוביץ
יצחק גילי
תמר דוד־כריספי
אביהוא משה
רבקה נעים
ד"ר ורד סיידון
טובה פיירמן־עזר
מולי פלג
מיכל שחר
בת־חן שניידר

גיליון 124 מתחיל...

אנחנו פותחים החודש בסדרת גיליונות חדשה – סדרת החפצים.
כל גיליון בסדרה מוקדש לחפץ נבחר – חפץ יום-יומי ובנאלי או חפץ נדיר ומיוחד יותר.

בגיליון הזה נעסוק בחפץ פשוט ובסיסי מאוד, אבל מצד שני מאוד מגוון: שלחן.
צאו איתנו למסע בין יצירות מקוריות, פנטסטיות ומיוחדות, שנותנות הפעם לחפץ להיות הגיבור
או להוביל את העלילה.

קריאה מהנה!

אנחנו מאחלים לכולנו ימים שקטים וטובים יותר, בשורות טובות, וחזרתם של כל החטופים
והחיילים שלנו בשלום הביתה.

אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן

ירחון "מוטיב" הוא כתב עת מקוון לעת עתה המתפרסם אחת לחודש.

כל גיליון עוסק בנושא שהמערכת תבחר, ויפורסמו בו עשר יצירות.

העבודה בירחון מתבצעת בהתנדבות מלאה, אי לכך אין לצפות לתגמול כספי כלשהו על פרסום יצירות, לרבות לא לתמלוגים כלשהם; בשליחת
יצירה לפרסום מאשר היוצר את אפשרות פרסומה בירחון, ולא יהיו ליצר השגות או טענות באשר לפרסום או לאי-פרסום יצירתו בירחון.

**ליאורה דיין ז"ל הייתה אוהבת אדם. אהבתה הגדולה ביותר הייתה למילה הכתובה
ולקריאת ספרות ושירה, ואותם קראה עד סוף ימיה.**

ירחון "מוטיב" נוסד לזכרה ונושא את שמה.

אֶת הַשְּׁלַחַן

בַּמִּרְפֶּסֶת

כְּסֵתָהּ אָמָא

בַּמַּפֶּת פִּלְסְטִיק,

הַנִּיחָה עָלֶיהָ עֲצִיץ

מִפְּלִסְטִיק וּבִתּוּכּוֹ

פָּרָחִים מִפְּלִסְטִיק.

אֶת הַשְּׁלַחַן

בְּפִנֵּת הָאֵכֶל

כְּסֵתָהּ אָמָא

בַּמַּפֶּה רִקְמָה,

הַנִּיחָה עָלֶיהָ עֲצִיץ

מִקְוִיסְטֵל וּבִתּוּכּוֹ

פָּרָחִים מִפְּלִסְטִיק

עַל־עֲלִיָּהֶם בֶּדֶר.

אֶת הַשְּׁלַחַן בְּסֻלּוֹן

כְּסֵתָהּ אָמָא

בַּמַּפֶּת תַּתְּרָה,

הַנִּיחָה עָלֶיהָ עֲצִיץ

פּוֹרְצָלָן וּבִתּוּכּוֹ

פָּרָחִים מִמְּשִׁי.

עַל מַצְבָּתוֹ הַגְּלוּיָהּ

שֶׁל אָבָא

לְרִגְלֵי הָאוֹתִיּוֹת

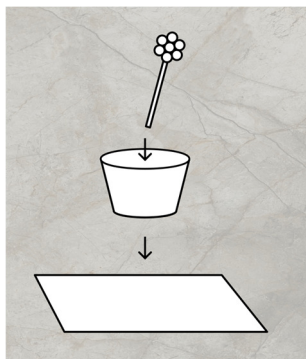
וְהַמְסָפְרִים

הַנִּיחָה אָמָא עֲצִיץ

מֵאָכָן וּבִתּוּכּוֹ

פָּרָחִים

חַיִּים.

0124

שלחן סדרת החפצים

מאי 2025

אייר ה'תשפ"ה

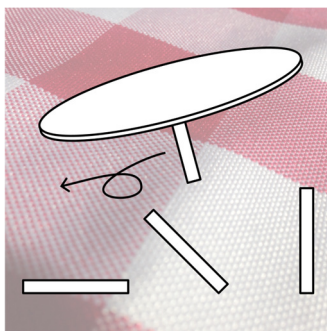
02

תמר דוד־כריספי

משולחנו של שולחן

עומד דומם
מבט אל העוכרים והשבים
שלחן עגל מתנדנד על רגל אחת,
שני כסאות עץ שחלף זמנם,
אלפי שיחות נפש,
מאות כוסות קפה,
גרגרי ספר,
מפית מקומטת
המסתידה בין קפליה
הגיג של רגע,
נענוע לאדם שישב וכתב
את חלון הראווה ממול
הרהורי שלחן,
שאבד יציבותו
עם השנים.

0124

שלחן
סדרת החפצים

מאי 2025

איייר ה'תשפ"ה

03

שרון איסיקוביץ

רגליים

שלחן העץ בסלון
נמצא עם משפחתי
יותר מאובָּכָה עֲשׂוּרִים.
הוא חֶזֶק וְעַד היום לא נִשְׁכַּר,
אך קִשְׁפָּנֶשׁ אֶת בתי שְׁאֲחֻזָּה בְּצֶבֶע –
לא הָיָה לוֹ שום סכּוּי מוֹלָה:

יש לו אַרְבַּע רַגְלִים,
אך הוא לא יוֹדֵעַ
לְבָרֵחַ.

ערוך שולחן

ערוך שלחן,

מלא בטוב.

אינני זוכר

אם חלפו חדשים,

אך מתי שיהיה

בדאי תהיה.

ערוך שלחן,

ביתי המתוק.

אינני מוכר

גם אם יהיו דוֹר־שנים,

שלי תהיה

עד לא אהיה.

ערוך שלחן,

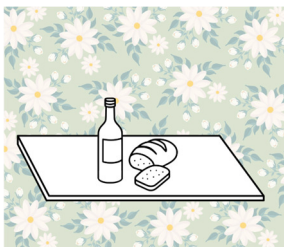
הו אלי כִּמָּה טוב.

אינני בוחל

נגמרו אִמְצָעִים,

אך לִמָּה שֶׁנֶּשׂ

בדאי אנו ששים.

כשהייתי בכיתה ו', שאלתי את אימא, "מתי נאכל בסרורים היפה?" והיא השיבה, "כשתחתני, נזמין את ההורים של בעלך ונעשה סעודה חגיגית בכלים היפים."

הסרורים היה הירושה שהוריה הביאו עימם בספינה מדנמרק. סט של 18 צלחות וכוסות בצבע לבן עם ציורים תכולים של ספינות וים, שהיה סגור בוויטרינה.

שוב ושוב סיפרה לי בהתמוגגות שבדנמרק יש חנות מיוחדת שמוכרת סרורים לדורות. מאחורי כל צלחת היה כיתוב של מספר הדגם, בכתב יד כמובן. כאשר התקרבתי לוויטרינה, היא חזרה והזהירה אותי שלא אפתח את דלתות הזכוכית אף פעם. ובצעם, מוטב שאפילו לא אנשום לידה.

כבר אז הבנתי שיש שני דברים שמעסיקים אותה בחיים: הסרורים והחתונה שלי. מובן שלא האמנתי שמישהו אי פעם ירצה להינשא לבלגן הזה שנקרא אני, אבל חיכיתי להעניק לה את הנחת הזו של חגיגה אמיתית עם כלי האוכל היקרים לה.

כששקלתי להתחתן זה ישב לי מאחורי הראש, לא אגיד שלא. התסריט הזה של משפחה מורחבת יושבת ליד שולחן חגיגי. בדמיון שלי, השפם המפואר של אבי נמתח לצדדים לחיוך, כמו שעון המצביע על עשרה לשתיים. בעיני רוחי, הקמטים של אימי, נמתחו מרוב חיוך, זוויות עיניה טפטפו אושר.

כשראיתי שיום החתונה קרב, שאלתי את אימי מתי נקיים את הסעודה, אבל היא התחמקה בתאונות שונות. ובמהרה, יום החתונה עבר והסרורים נותר מיותר בארון.

מדי פעם הייתי זורקת מילה על הסרורים, בארוחות שישי, והיא הייתה רק מביטה בי מבטבט עלום וחוזרת לדבר על רכילות חדשה.

השנים עברו כהרף עין, אימי כבר נפטרה ואבי היה בבית האבות מספיק זמן כדי שאפנים שאין עוד טעם להחזיק בדירתם הקטנה. היה יום שישי כשהגעתי אל בית ילדותי.

הסתובבתי בין החדרים וניסיתי לראות אם יש חפצים שאני רוצה לקחת לפני בואם של המפנים. כשנכנסתי לסלון, התעכב מבטי על ארון הסרורים. התקרבתי אליו לאט והסתכלתי עליו מבחוץ. גל של רעד קל גאה בי כשניגשתי אליו – תחושה של חילול הקודש, כמו לאכול ביום כיפור. נשמתי נשימה עמוקה, פתחתי את דלתות הזכוכית באחת ובחרדת קודש הוצאתי פריט אחר פריט.

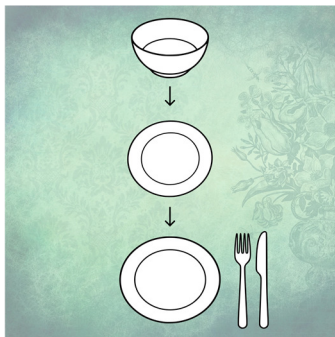
הנחתי את הכלים בזהירות על המפה הלבנה שפרשתי על השולחן בפנינת האוכל. לראשונה, הבטתי בו מקרוב. סט לשמונה סועדים עם סכו"ם כסף שפיתוחי פרחים עדינים עיטרו את ידיותיו. הסכו"ם היה ענק וכבד באופן מפתיע. היו גם תריסר כוסות תה תואמות, מוזהבות עם עיטורי ים. כשסימתי לערוך את השולחן, קיפלתי 8 מפות לאקורדיון, כמו שלימדה אותי אימי. לבסוף הכול היה מסודר "למופת" כפי שאהבה, ומוכן לסעודה.

בארונות ובמקרר, לא היה מבחר של מזון, חוץ ממכמה קופסאות שימורים ותבלינים ישנים. ירדתי למעדרניה השכונתית, קניתי נחמים של גבינות טובות ודגים מלוחים שאימא שלי אהבה לאכול בשבת בבוקר, לקינוח בחרתי בשוקולד "צימקאו" שאכלנו כילדים לצד בקבוק שמפניה מצרפת. סידרתי את האוכל על קרש עץ במקרר ונכנסתי להתקלח. יצאתי עטופה במגבת לבנה קשת סיבים ופתחתי את דלת ארון הבגדים של הוריי. שלפתי מתוך הארון את חלוק הקטיפה הירוק עם רקמת הפרח בצבע בורדו, שהיה שייך לאימי. לקחתי שאיפה עמוקה, מעט ריח שלה נשאר על החלוק. וכך, מריחה כמותה התיישבתי אל השולחן, חתכתי בעדינות חתיכות קטנות מן הדגים ומן הגבינות, לעסתי לאט-לאט והרמתי לכבודי כוסית שמפניה.

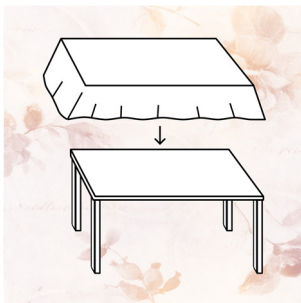
לאחר שסיימתי לאכול, התבוננתי בכלים היפים המלוכלכים ובעצמי, שבעה ומחויכת, וברגע אחד הבנתי מדוע אימי מעולם לא הוציאה את הסרוויס. היא פשוט חיכתה לרגע הזה, המסמן שמותר להתחיל לחגוג: יום ההולדת העגול, היציאה לפנסיה. אני מקווה שהיא תסלח לי, חשבתי, אבל אני לא מתכוונת לקיים את צוואתה. אישה שיודעת לאכול את החיים בידיים, לא זקוקה לסרוויס.

לקחתי ביס אחרון מהשוקולד ובבת אחת קמתי. בעדינות הראויה הנחתי כלי אחר כלי בכיור. רחצתי במים רותחים בסבלנות ובמסירות של ארכיאולוגית וייבשתי במגבת הקטנה המשובצת אדום של אימי. הנחתי את הסרוויס נטוי על גבי בד הלבד וסגרתי באיטיות את דלתות הווטרינה. הסרתי את החלוק ותליתי אותו על קולב העץ המרופד בארון. לבשתי בחזרה את בגדיי באיטיות והלבשתי את תיק היד הקטן שלי על זרועי, העפתי בבית מבט אחרון, יצאתי וסגרתי את הדלת מאחוריי.

בוֹרַכַת אֶת יְלָדֵי סָבִיב שֶׁלַחַן הַשָּׁבֶת,
עוֹטֶפֶת בָּאוֹר וּבֶת צָחוֹק וּמִבֶּט,
וְלִבִּי נִרְעָד.
עוֹטֶפֶת בְּשִׁמְחָה בְּיוֹם חֲלִין, חֵג וְשָׁבֶת,
מְגִיֶּשֶׁה בְּנִדְבוּת מְנוּת גְּדוּשׁוֹת אֶהְבָּה:
קוֹיָבָה, חֲרִימָה, וְדוֹלֵמָה אֶרֶז
פֶּרֶסִי וּפֶשְׁטִידָה,
פוֹרֶסֶת אֶת לִבִּי אוֹר וּכְאֵב,
דּוֹאֶגֶת שֶׁהַשּׁוֹלְחָן יַעֲמֵד יְצִיב וּמֵאֶזֶן
וְנִגְלוּ לֹא תִגְדָּע.

שולחן עץ מעוטר

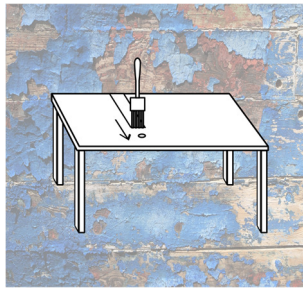
בְּשִׁלְחֹן הָעֵץ בְּבֵית הוֹרִי
נִשְׁאַרוּ חָרִים תַּפּוּרִים יָד אֶמֶן
מְכֻסִּים בַּמָּפָה,
לְהַסְתִּיר עֶבֶר מִדָּמָם פָּצְעֵי שׂוּאָה
הַמְשֻׁעִים לְצֹאת מַכְלָאֵם.

וְאֲנִי מַצְלֵקֶת בְּאֵי־וָדְאוֹת וְסוּדוֹת נִסְתָּרִים,
זוֹכֶרֶת צֵלוֹ שֶׁל אָבִי,
יוֹשֵׁב עַל כְּרֶסֶה
קָשׁוּר בְּקֶשֶׁר שְׁתִּיקָה.

אֲמִי חִבְּשָׁה פָּצְעִים
עַל קִנְבֶּס לְבָן,
וּבִמְכּוּחַ טַפְטֻפָּה צְבָעִים
שֶׁהָיוּ מִנְחִים עַל אוֹתוֹ שִׁלְחָן,
לְעֻטָּף אֶת הַבֶּד
לְלַטְפוֹ בְּצִיּוּר נוֹף עֶבֶר.

יְשׁוּבָה עַל כֶּסֶּא
מִשְׁתַּוְּרֶת עַל הַדֵּף הַלְבָן,
אֲנִי חֹשֶׁה זְרִימָה בַּתַּפְּרִים
הַפּוֹצְעִים כָּל חִלְקָה,
כּוֹאֲבִים וְדוֹקְרִים כְּמַחְטִים הַנוֹגְעִים בַּנֶּשֶׁמָה.

עֲבְרוּ שָׁנִים.
שִׁיף הַשִּׁלְחָן נִצָּבַע מִחֲדָשׁ.
מְכֻסָּה מִפָּה לְכִנָּה
מִעֲטֹרַת פָּרְפֵר
הַמְסַפֵּר כְּלִי מַלִּים וְעָף.

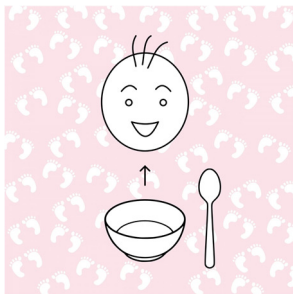

בסיר עד כה שכן
גָּחַן וְגַם רָכַן,
כַּעַת נָכוֹן מוֹכֵן
לְהַנִּיחַן עַל הַשֻּׁלְחָן.

וְהַשֻּׁלְחָן עָרוּךְ
סְבוּם סְדוּר כָּרוּךְ
מוֹנֵחַ לוֹ עַל מַפִּית
וּבַצֵּדָה כַּפִּית.

שְׁנֵי הוֹרִים וְטָף
כֶּה קִטְנָטָן נָטָף,
כֶּף רָגַל אֵט רוֹקֵעַת
אֶת מְזוֹנָה תוֹכֵעַת.

וְהַשֻּׁלְחָן בְּזוּהָרוֹ
מְכַרֵּיק וּמַחְדֵּשׁ אוֹרוֹ,
מִמֵּיתִין וּמִיַּחַל
לְרֹאוֹת שׁוֹכֵב מְתוֹק אוֹכֵל.

0124

שלחן

סדרת החפצים:

מאי 2025

אייר ה'תשפ"ה

09

מולי פלג

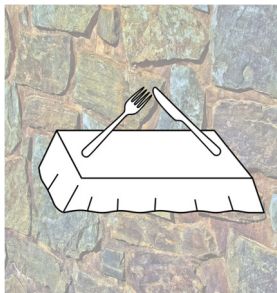

קורבן

סביב שלחן האכל המהדר
כלם מוציאים לכלם את הנשמה.
אני מחטט בתוך עצמי,
מקדים תרופה למכה.

ספין מימין, מזלג משמאל
לועסים לעסות מרסנות,
מנקרים זה בזה
בצפרניים שלוחות.

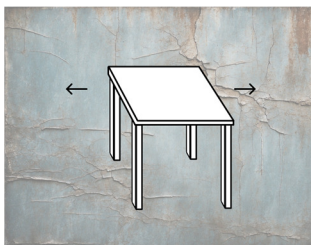
בין המאבנים לטורפים,
אני החליה החסרה.
בין השפויים למטרפים,
אני הקרבן לעלה.

בְּאוֹתוֹ בָּקֵר
כִּבְּרָ לֹא נִשְׁאַר בְּיָנֵיהֶם דְּבָר,
שְׂנֵיָהֶם יֵשְׁבוּ שׁוֹתֵקִים וּמְרִים
מִשְׁנֵי צְדֵי הַשְּׁלָחָן.

גַּם הוּא נִצָּב בְּיָנֵיהֶם
כִּמּוֹ עַד שְׁזוֹכֵר הַפֶּל,
זוֹכֵר הֵיטֵב
אֵת כָּל הָעֲוֹנוֹת וְהַחֲטָאִים
שֶׁכָּתְבוּ אָדָם וְאֱלֹהִים,
וְשׁוֹתֵק.

הביטו בהם! החזירו אותם הביתה!

StandWithUs

58 HOSTAGES STILL HELD IN HAMAS CAPTIVITY

ALON OHEL EITAN HORN ARIEL CUNIO AVINATAN OR ELKANA BOHBOT EVIATAR DAVID BIPIN JOSHI ZIV BERMAN GALI BERMAN

DAVID CUNIO EITAN MOR MAXIM HERKIN OMRI MIRAN PINTA NATTHAPHONG BAR KUPERSHTEIN GUY GILBOA-DALAL NIMROD COHEN MATAN ZANCAUER

TAMIR NIMRODI SEGEV KALFON ROM BRASLAVSKI YOSEF-HAIM OHANA MATAN ANCREST

ILYAHU MARGALIT EITAN LEVI SAHAR BARUCH ILAN WEISS OFRA KEIDAR JOSHUA LUITO MOLLEL TAL HAIMI ARIE ZALMANOWICZ RAN CIVIL

GADI HAGGAI JUDI WEINSTEIN HAGGAI AVIV ATZILI DROR OR TAMIR ADAR RONEN ENGEL INBAR HAYMAN JONATHAN SAMERANO GUY ILUZ

ASAF HAMAMI LIOR RUDAEFF YOSHI SHARABI SHAY LEVINSON MENI GODARD ITAY CHEN DANIEL PERETZ DANIEL OZ YAIR YAAKOV

URIEL BARUCH SONTIA OKRASARI SONTISEK RINTALK AMIRAM COOPER MUHAMMAD AL-ATARASH IDAN SHITVI OMER NEUTRA HADAR GOLDIN

35 hostages confirmed murdered on and since October 7, 2023 and still held in Hamas captivity.

מייסד: אלירן דיין
עורכת אחראית ונקדנית: רוזי גולן
עורכים: אלירן דיין, רובי גורדון, עמליה ויניק, רוזי גולן
איורים ועיצוב גרפי: רובי גורדון

x.com/motiv_magazine

motiv-magazine.co.il

info@motiv-magazine.co.il

facebook.com/motiv.magazine

bit.ly/motiv-whatsapp

bit.ly/motiv-youtube

[he.wikipedia.org/wiki/מוטיב \(כתב עת\)](https://he.wikipedia.org/wiki/מוטיב_(כתב_עת))

instagram.com/motiv.magazine

יישומון "מוטיב" זמין להורדה חינם

